

en vis finansiell Betydning. Der er mange af Embedsmændene, som ligge i lang Tid med de Statsindtægter, de opkræve; Retsbetjente indsende kun deres Beløb fjerdingaarsvis og kunne saaledes ligge 3 Maaneder med et Beløb i deres Kasser; Retsbetjenten maa ikke sætte dette Beløb paa Rente paa sine egne Vegne; han kan ikke sætte det paa Rente paa Statens Vegne; han ligger med Beløbene samlede op i Kassen, indtil de skulle indsendes. Ved en Ordning som den, Ministeren her synes at begynde at interessere sig for, vil det forholde sig anderledes. Har Beløbet naaet en vis Størrelse, kan det sættes hen i den lokale Bank, og der vil det eventuelt straks kunne gøres udbyttebringende for Statskassen. Men ikke blot dette, at Staten saaledes mere regelmæssigt og hurtigt kan komme i Besiddelse af sine Indtægter ved Anvendelse af de lokale Sparekasser — der er ogsaa andre Punkter, hvor Reformen synes at ville virke heldigt. Det er saaledes en bekendt Sag, at der om en bestemt Embedsmand blev sagt, at han benyttede Statens Midler til en udbyttegivende Bytteforretning; han byttede simpelt hen for Folk i Egnen og tog et ringe Beløb i Erstatning for disse Penge, uagtet de jo ikke tilhørte ham, men Staten. En lignende Anvendelse af Statens Midler vil naturligvis være fuldstændig forhindret, naar en Reform som den her paa-tænkte bliver gennemført. Hvor store Beløb det kan dreje sig om aarligt, er det ikke godt at vide, men under 25 Millioner vil det sikkert ikke blive, som saaledes kunde indkræves gennem Benyttelse af de lokale Bankinstitutter, og en ringe Rente vil det vel ogsaa kunne give Statskassen, saa at det kan have finansiell Betydning ogsaa i den Forstand. Men *det* er naturligvis ikke Hovedsagen; Hovedsagen er og bliver selvfølgelig dette, at man undgaar en uhyre Mængde Ekspeditioner i Ministeriet og en uhyre Mængde Postforsendelser og faar en forøget Sundhed i Administrationen. Hvis jeg har Ret i at fortolke denne Bemærkning i § 8 paa den Maade, jeg har gjort: at den højtærede Minister har arbejdet paa at gennemføre den Reform, som jeg her har antydnet, vilde jeg gerne ved disse Udtalelser give Ministeren Lejlighed til videre at skildre sin Opfattelse af Reformens Betydning under den fortløbende Debat.

Ved Finanslovsbehandlingen i Fjor omtalte jeg den temmelig ensidige Anvendelse af en Del af Reservefondens Midler, idet de Midler, som høre til Statskassens

Reservefond, til Statsbanernes Pensions-Reservefond og til Statens Livsforsikringsanstalt, for saa vidt de anbringes i udenlandske Værdipapirer, saa godt som udelukkende anbringes i russiske Papirer. Den højtærede Minister erklærede i Fjor, at Sagen fortjente Opmærksomhed. Købet af saadanne Papirer — i dette Tilfælde altsaa russiske Jernbanepapirer og russiske Statspapirer — vil naturligvis altid rette sig efter Papirernes Kurs og Renten, og der er intet, som tyder paa, at man køber uforsvarligt. Men det, jeg omtalte i Fjor, og som jeg atter ønsker at henlede Opmærksomheden paa i Aar, er Ensidigheden i Anbringelsen af vore Reservefondsmidler. Siden Regnskabet i Fjor forelaa, ser jeg af det ny Regnskab, at der er afgaaet 10,000 Kr. i russiske Papirer til 4 pCt. ved Udtrækning, men jeg ser ogsaa, at der er kommet et nyt Beløb paa noget over 20,000 Kr. til 3 pCt., som man har købt for en Kurs af henad 87. Altsaa, man er atter gaaet videre i denne Retning, hovedsagelig eller saa godt som udelukkende at anbringe Reservefondens Midler i russiske Papirer, for saa vidt det altsaa er i udenlandske Papirer, at de blive anbragte. Det er jo af Vigtighed for Statskassen, som det er af Vigtighed for enhver Institution, at Reservefonden kan gøres let tilgængelig, at Reservefonden er anbragt i saadanne Værdier, at man i et givet Øjeblik let kan komme til at raade over den. Og dersom vor Reservefond udelukkende anbringes i russiske Papirer, kan der indtræde en Situation, hvor det kan være vanskeligt at faa Raadighed over de Kapitaler, som deri ere anbragte. Det er heller ikke første Gang, Tinget har været opmærksom paa Anbringelsen af Reservefondens Midler. Jeg vil saaledes minde om, at det i Begyndelsen af den Estrup'ske Finansperiode vakte en meget stærk Opmærksomhed her i Tinget, at Estrup havde anvendt nogle af Statskassens Reservefondsspenge paa en saadan Maade, at de ikke i et givet Øjeblik kunde være disponible, naar Statskassen havde Brug for dem. Hvorfor man særlig har købt disse russiske Papirer, er vel sagtens, fordi de ere billigere end andre udenlandske Papirer. Men en Reservefond er jo ikke en Bankforretning. Det er godt, naar vi kunne faa en god Renteindtægt af vore Reservefondsmidler, men dette er ikke Hovedsagen; Hovedsagen bliver, at de ere anbragte paa en saa lidet ensidig Maade, at man under hvilke politiske Forhold, der kan indtræde i Europa, er sikker paa, at man kan